

Cartes

«Dos más dos son cuatro y tres por cinco quince...»

Montse Pastells Genover. Salitja.

L'altre dia, a classe de literatura catalana, la professora ens va explicar la seva època d'estudiant a la universitat: en tota la seva etapa preuniversitària no va rebre ni una classe en català. Estic parlant dels anys de la dictadura franquista.

Em va semblar una barbaritat. Com pot ser que fins a tercer de carrera no assistís ni a una sola classe en català? Vaig estar donant-hi moltes voltes i després del que ens va dir, no sols em vaig quedar en el simple fet de: no hi havia classes en català? que ja havia escoltat més d'una vegada a l'assignatura d'història. Em vaig imaginar la sensació que va tenir la meva professora en rebre la seva primera classe en català. Us imagineu aquella sensació de satisfacció de poder escriure i, en definitiva, aprendre amb dignitat la teva llengua mare? En el meu cas hauria estat magnífic. És per aquest motiu que dono gràcies al temps i a tots aquells que van promoure en el seu moment el canvi cap a una normalització, un seguit de fets que han fet que jo i molts poguem estudiar i escriure en la llengua que realment estimo: el català. I espero amb tot el meu cor no tornar a viure aquella època nefasta perquè és una vergonya que s'arribés a aquell extrem.

Els helicòpters

de Trànsit

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque. Torroella de Montgrí .

M'arriba la notícia que el Servei Català de Trànsit es valdrà d'helicòpters per caçar aquells conductors que usen el mòbil mentre condueixen. De debò cal fer-ho des de tanta altura per poder controlar aquesta imprudència?

Penso que, sense helicòpter, només com a conductora i vianant, veig cada dia, sense excepció, un munt de conductors cometent la infracció i em sobta, per tant, la necessitat d'un helicòpter per vigilar allò que és tan evident per a tothom a peu pla i de continu, tan sols que s'hi fixi.

Cada dia em trobo que el cotxe de davant va molt poc a poc i de sobte va molt ràpid; al cap d'un moment es torna a reproduir l'escena: va molt lentament i després accelera. Ja he més que deduït que són cotxes que fan ús del mòbil. Un calc de l'escena també pot veure's als semàfors: està vermell i veus el conductor de davant teclejant el mòbil, es posa verd el semàfor i veus el conductor que posa el mòbil damunt el volant i continua teclejant mentre comença ja a circular. Jo quan ho veig intento per prudència allunyar-me'n, però no sempre és factible. És difícil. A la vegada, quants cotxes que em vénen de cara no trobo cada dia amb conductors amb el mòbil enganxat a l'orella! Costa fins i tot d'imaginar que mai se'ls posi cap multa de tant normal i escampat com està el que ja és un costum.

Si mai es fa alguna enquesta sobre el tema, els infractors declaren que són conscients del perill que suposa el seu hàbit tant per a ells com per als altres; però jo crec que no ho són en absolut. Si realment s'adonessin de com de malament condueixen, fent esses i variant la velocitat i del que això pot arribar a suposar, prou se n'estarien.

Portbou, els gossos

i la impunitat

Josep M. Loste i Romero. Portbou.

Abans de tot cal dir ben clar que la responsabilitat, al 100%, del problema que vull denunciar és dels propietaris dels gossos. Aquesta problemàtica està íntimament relacionada amb la manca de civisme existent avui en dia a les nostres societats occidentals postindustrials i postmodernistes. No hi ha dubte que vivim en una època molt complicada, sota la influència de la irresponsabilitat nihilista, en què el gos ha esdevingut un objecte més de consum, molt banalitzat. Doncs bé, a Portbou la problemàtica de l'incivisme dels propietaris de gossos està esdevenint una autèntica plaga bíblica. Anem a pams. En aquests moments sofrem, en relació amb la qüestió dels gossos, una tirallonga de problemes que es poden resumir en quatre punts negres. 1. Els gossos que van deslligats pel carrer. 2. Les tifes d'aquests animals embrutidors que els seus propietaris no recullen 3. Els gossos de races perilloses (catalogats com a races perilloses) que no porten el morrió i han arribat a amenaçar als estadants de Portbou. 4. Els gossos abandonats que representen un gran perill públic. Aquí només hi ha una solució: combatre amb contundència i voluntat política l'incivisme; és a dir, en relació amb els tres primers punts, fer com en poblacions del nostre entorn de la comarca de l'Alt Empordà en què s'apliquen sancions, que jo considero que són justes, exemplars i alliçonadores. Per exemple, a Figueres 1.500 euros de sanció pecuniària. Al meu entendre, la qüestió més greu a Portbou serien les tifes (la brutícia que genera aquest incivisme) els animals abandonats, sense cap control, i els animals que a vegades porten els rodamóns, els passavolants.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/02/29/cartes/770089.html?utm_source=rss